

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਅੱਠਵਾਂ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਦਾ ਅਨਾਵਰਣ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਤੂਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਗ੍ਰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ

Jeff Pippenger
2024-02-29

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ, ਸੱਤ ਮੁਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤ ਤੂਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਮਹਾਨ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੋਪਤੰਤਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦੀ ਹਰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਮੂਲ ਸਮਝ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਮੁਹਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤੂਰੀਆਂ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਤਿੰਨ-ਗੁਣਾ ਸੰਘ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਗਾਇਆ ਸਮਿਥ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਪੁਸਤਕ *Daniel and Revelation* ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭ੍ਰਮਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੱਥ" ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ *The Great Controversy*, *Patriarchs and Prophets*, ਅਤੇ *The Desire of Ages* ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਮਰਥਨਾ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪੱਧਰ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "ਉੱਤਮ ਸਿੱਖਿਆ" ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ "ਅਨੇਕਾਂ ਕੀਮਤੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣ" ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤਰਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਉਹ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਣਦੇਖੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਹਾਏਆਂ ਦੇ ਤਿਹਰੇ ਲਾਗੂਕਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਮਿਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਸੱਤ ਤੂਰੀਆਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਜਾਂ ਰੋਮੀ ਰਾਜ ਉੱਤੇ, ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੱਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ।" ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਤੂਰੀਆਂ ਉਹ ਨਿਆਉਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਅਤੇ ਛੇਵੀਂ ਤੂਰੀ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਸਨ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਮਿਲਰ ਇਹ ਨਾ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸੱਤਵੀਂ ਤੂਰੀ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਮੁਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤ ਤੂਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਿਆਂ, ਯੂਰਿਆਹ ਸਿਮਿਥ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

"ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਮੇਮਣਾ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਮੁਹਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਹਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਮੁਹਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਖਿਆ ਸੱਤ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੂਰਨਤਾ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਬੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੱਤ ਮੁਹਰਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਰਗ ਦੀਆਂ ਸਮੂਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮੇਟਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੀ ਹੋਰ ਲੜੀ ਸੱਤ ਤੂਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ—ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੂਰੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮੁਹਰਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸੁਭਾਵ ਵਿੱਚ ਸਰਬਥਾ ਭਿੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੂਰੀ ਯੁੱਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਤੂਰੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਮਹਾਨ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸੁਸਮਾਚਾਰ-ਯੁਗ ਦੌਰਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਣੀਆਂ ਹਨ। ਮੁਹਰਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸਾਈ ਯੁਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਆਪਣੇ

ਅੰਦਰ ਸਮੇਟਦੀਆਂ ਹਨ।" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

ਤੁਰਹੀ ਜੰਗ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਹਲਚਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਇਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਸਮਿਥ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

“ਆਇਤ 2. ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਸੱਤ ਦੂਤ ਵੇਖੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।”

“ਇਹ ਆਯਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਲੜੀ ਦਾ ਪਰਿਚਯ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਹਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਮੁੱਖ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਯੁੱਧ-ਸੰਬੰਧੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਘਟਣੀਆਂ ਸਨ।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਛੇ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੀਂ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੀਂ ਮੋਹਰ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੱਤ ਦੂਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫੁਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੱਤਵੀਂ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਲਈ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਸੱਤ ਦੂਤ ਵੇਖੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਵੇਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦਾ ਧੂਪਦਾਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧੂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸੋਨੇ ਦੀ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜੋ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਧੂਪ ਦਾ ਧੂੰਆਂ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਦੂਤ ਨੇ ਧੂਪਦਾਨ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼ਾਂ, ਗੱਜਣਾਂ, ਬਿਜਲੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਚਾਲ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਤ ਦੂਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਫੁਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 8:1-6।

ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਸੰਗਤਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਲੜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਉਚੀਕੀ ਅਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਗਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਘਿਨੌਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਪਰਖ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਸੰਗਤਤਾ ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬੁਤਪਰਸਤ, ਪਾਪਾਈ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਆਂਕਾਰੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਮੁੜ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੱਤ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਾਰੀਖਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤਕ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸੱਤ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਵੀਂ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸੀ, ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੱਚੇ, ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਂਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਹੂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਂਗਾ? ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਚੋਗੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ [ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ

ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਨ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸੇਵਕ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਰਾ ਵੀ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਾਂਗ ਮਾਰੇ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਪੂਰੇ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ' [ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:9-11]। ਇੱਥੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਅਜੇਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ-ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਸਨ।

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 8:1-4 ਉਧਰਿਤ।” Manuscript Releases, volume 20, 197.

ਪਿਛਲੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਪੰਜਵੀਂ ਮੁਹਰ ਦੇ ਸੰਵਾਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੱਤ ਦੂਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਸੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਰਸ਼ਾਵਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

“ਜਦੋਂ ਪੰਜਵੀਂ ਮੁਹਰ ਖੋਲੀ ਗਈ, ਤਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਏ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਹਨ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। [ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 18:1-5, ਉਧਰਿਤ।]” Manuscript Releases, volume 20, 14.

ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ, ਪਾਪਾਈ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਛੇ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੂਰਤੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਬਾਕੀ ਭਾਗ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 9 ਦੇ ਸਮੂਹ ਭਾਗ ਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਦੂਤ ਤੁਰਹੀ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਰਹੀ-ਨਾਦ ਦਾਨੀਏਲ 2 ਅਤੇ 7 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੂਰਕ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦਸ ਵੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਤੁਰਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

ਸਮਿਥ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਤੁਰਹੀਆਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਪਦ ਸੱਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਪਹਿਲਾ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਆਂ-ਦੰਡ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤਨਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਪੱਛਮੀ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਆ ਪਿਆ, ਉਹ ਅਲਾਰਿਕ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਗੋਥਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਯੁੱਧ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਲਈ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਟ ਥਿਓਡੋਸੀਅਸ ਦੀ ਮੌਤ ਜਨਵਰੀ, 395 ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਸਰਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਲਾਰਿਕ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਗੋਥ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।”

ਅਲਾਰਿਕ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਪਹਿਲੇ ਆਕਰਮਣ ਨੇ ਥਰੇਸ, ਮੈਕਡੋਨੀਆ, ਐਟਿਕਾ ਅਤੇ ਪੇਲੋਪੋਨੇਸਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਰੋਮ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਕਰਮਣ ਵਿੱਚ ਗੋਥਿਕ ਮੁਖੀਆਂ ਨੇ ਐਲਪਸ ਅਤੇ ਐਪੀਨਾਈਨਜ਼ ਪਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ‘ਸਦੀਵੀ ਸ਼ਹਿਰ’ ਦੀਆਂ ਦਿਵਾਰਾਂ ਅੱਗੇ ਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਰਬਰਾਂ ਦੇ ਕੋਪ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਗਿਆ।

“ਪਹਿਲੀ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਨਾਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੋਥਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਜ ਉੱਤੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਆਕਰਮਣਾਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

ਸਮਿਥ ਅਲਾਇਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਤੁਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਬੁੱਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਤੁਰੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਤੁਰੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਲਾਇਕ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਤੁਰੀ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਰੀ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਿਆਈ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰ ਆਪ ਐਤਵਾਰ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਮਿਥ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਸਮਿਥ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਕਿ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨ ਨੇ ਸਨ 321 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਯਮ ਸਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਧਰਮਤਿਆਗ ਦੇ ਬਾਅਦ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਅਲਾਇਕ ਉਸ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਠੀਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ।

ਸਮਿਥ ਅੱਠਵੇਂ ਪਦ ਦਾ ਉਧਰਣ ਦੇ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੂਜੀ ਤੁਰੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ:

"ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ 'ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਭਾਗ,' ਆਦਿ, ਵਾਲੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਟਿੱਪਣੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਉਸ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇੜੇ ਹੇਠ ਸੀ। ਰੋਮੀ ਰਾਜ ਦੀ ਇਹ ਵੰਡ ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ—ਕੌਂਸਟੈਂਸੀਅਸ, ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੂਜਾ, ਅਤੇ ਕੌਂਸਟੈਂਸ—ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕੌਂਸਟੈਂਸੀਅਸ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਭਾਗ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਿਵਾਸ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੌਂਸਟੈਂਟਿਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬ੍ਰਿਟੇਨ, ਗਾਲ ਅਤੇ ਸਪੇਨ ਸਨ। ਕੌਂਸਟੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਲੀਰੀਕਮ, ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਅਤੇ ਇਟਲੀ ਸਨ। (ਵੇਬੇ Sabine's Ecclesiastical History, p. 155.) ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥ ਬਾਰੇ Elliott, ਜਿਵੇਂ ਕਿ Albert Barnes ਨੇ ਆਪਣੇ Rev. 12:4 ਦੇ ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਧਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: 'ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਵਾਰ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਭਾਗਾਂ—ਪੂਰਬੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ—ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਤ੍ਰਿਭਾਗੀ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ A.D. 311 ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ, ਲਿਸਿਨੀਅਸ ਅਤੇ ਮੈਕਸਿਮਿਨ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ; ਦੂਜੀ ਵਾਰ A.D. 337 ਵਿੱਚ, ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤੇ, ਕੌਂਸਟੈਂਸ ਅਤੇ ਕੌਂਸਟੈਂਸੀਅਸ ਵਿਚਕਾਰ।'" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਕਿ ਰੋਮ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਿਥ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਰੋਮ ਦੇ ਉਹ ਤੱਤ ਹਨ ਜੋ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਭਾਗੀ ਏਕਤਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸੰਰਚਨਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਮਿਥ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਦੂਜੀ ਤੁਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਾਤਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਦੂਜੀ ਤੁਰੀ ਦੇ ਫੁਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਜੇਨਸੇਰਿਕ ਦੁਆਰਾ ਅਫ਼ਰੀਕਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਟਲੀ, ਉੱਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਜਲ-ਸੈਨਿਕ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਵਿਜੈ-ਯਾਤਰਾਵਾਂ "ਮਾਨੋ ਅੱਗ ਨਾਲ ਧਧਕਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਪਹਾੜ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।" ਜਹਾਜ਼ੀ ਬੇੜਿਆਂ ਦੀ ਟੱਕਰ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਹੜਾ ਰੂਪਕ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਵੀ, ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਇਸ ਤੁਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਪਾਰਿਕ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਖਾਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ। ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਵਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਅਤੇ ਖਲਬਲੀ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਤੁਰੀਆਂ ਦਾ ਫੂਕਿਆ ਜਾਣਾ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਤੁਰੀ ਅਲਾਇਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੋਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਤਬਾਹੀਆਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਗਲੀ ਉਸ ਚੜ੍ਹਾਈ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਰੋਮਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤਨ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ। ਅਗਲੀ ਵੱਡੀ ਚੜ੍ਹਾਈ "ਭਿਆਨਕ ਜੇਨਸੇਰਿਕ"

ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਵੈਂਡਲਾਂ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਪ੍ਰਵਾਹ A.D. 428–468 ਦੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰਿਆ। ਇਸ ਮਹਾਨ ਵੈਂਡਲ ਮੁਖੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅੱਡਾ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ....”

“ਰੋਮ ਦੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਡਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲੁਟੇਰੇ ਨੇ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ, ਉਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਗਿਬਨ ਇਹ ਅਰਥਗਰਭਿਤ ਬੋਲ ਵਰਤਦੇ ਹਨ: ‘ਜੈਨਸੇਰਿਕ—ਇਕ ਐਸਾ ਨਾਮ, ਜਿਸ ਨੇ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਲਾਰਿਕ ਅਤੇ ਔਤਿਲਾ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

ਸਮਿੱਥ ਨੇ, ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਗਿਬਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਰਸਾਏ ਸਨ, ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਜੈਨਸੇਰਿਕ ਦੂਜੀ ਤੁਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੈਨਸੇਰਿਕ “ਅਲਾਰਿਕ ਅਤੇ ਐਟਿਲਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।” ਅਲਾਰਿਕ ਪਹਿਲੀ ਤੁਰਹੀ ਹੈ, ਜੈਨਸੇਰਿਕ ਦੂਜੀ, ਅਤੇ ਐਟਿਲਾ ਹੁਣ ਤੀਜੀ ਤੁਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਦਸਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮਿੱਥ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਜੈਨਸੇਰਿਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਦੂਜੀ ਤੁਰਹੀ “428-468” ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਮਿੱਥ ਦਸਵਾਂ ਪਦ ਉਧਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੀਜੀ ਤੁਰਹੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਵਰਣਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ:

“ਇਸ ਅੰਸ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੀਜੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਤੱਕ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਉਲਟਾਓ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੀਜੇ ਤੁਰਹੀ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੂਰਤੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਡਾ. ਐਲਬਰਟ ਬਾਰਨਜ਼ ਦੇ Notes ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਧਾਰਣਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਣੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਯੋਧਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਧਧਕਦੇ ਉਲਕਾਪਿੰਡ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ; ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਅਸਾਧਾਰਣ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋਵੇ; ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਧਧਕਦੇ ਤਾਰੇ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤਾਰੇ ਵਾਂਗ ਅਦਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਝ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।’— Notes on Revelation 8.

“ਇੱਥੇ ਇਹ ਪੂਰਵ-ਧਾਰਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਔਤਿਲਾ ਵੱਲੋਂ ਰੋਮੀ ਸੱਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਉਜਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਵੱਲ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਣਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ....”

“ਅਤੇ ਉਸ ਤਾਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਕੜਵਾਹਟ [ਕੌੜੇ ਪਰਿਣਾਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ] ਕਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’ ਇਹ ਸ਼ਬਦ—ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਆਯਤ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਔਟਿਲਾ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵੱਲ, ਉਸ ਦੁੱਖ-ਦਰਦ ਵੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਕਰਤਾ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਭੈ ਵੱਲ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੁੜ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”

“ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਖਾੜ ਸੁੱਟਣਾ ਅਤੇ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ, ਉਹ ਅਭਿਵ੍ਯਕਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।” ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੋੜਾ,’ ਕਿਹਾ।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

ਤੀਜੀ ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਔਤਿਲਾ ਹੁਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਲ 441 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਾਲ 453 ਤੱਕ ਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਮਿੱਥ ਬਾਰਹਵੇਂ ਪਦ ਦਾ ਉਧਰਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਚੌਥੀ ਤੁਰਹੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਬਰ ਸਮਰਾਟ ਓਡੋਆਕਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪੱਛਮੀ ਰੋਮ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕਤਾ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨੂੰ “ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰੇ—ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਜੋਂ ਹੀ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ—ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ,—ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਾਟਾਂ, ਸੈਨੇਟਰਾਂ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲਾਂ ਨੂੰ। ਬਿਸ਼ਪ ਨਿਊਟਨ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਰੋਮ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਮਰਾਟ ਰੋਮੂਲਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਗੁਸਤੁਲਸ, ਜਾਂ “ਛੋਟਾ ਆਗੁਸਤੁਸ,” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੱਛਮੀ ਰੋਮ A.D. 476 ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਤਥਾਪਿ, ਭਾਵੇਂ ਰੋਮੀ ਸੂਰਜ ਬੁੱਝ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਮੰਦ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਚਮਕਦੇ ਰਹੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਸੈਨੇਟ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਪਰ ਅਨੇਕ ਨਾਗਰਿਕ ਉਲਟਫੇਰਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਬਦਲਾਵਾਂ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਖਿਰਕਾਰ A.D. 566 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰੂਪ-ਰਚਨਾ ਉਲਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਰੋਮ ਆਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਮਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਘਟ ਕੇ ਰਾਵੇਂਨਾ ਦੇ ਐਗਜ਼ਾਰਚ ਨੂੰ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਗਰੀਬ ਡਚੀ ਬਣ ਗਈ।”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਰੋਮ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਵੰਡ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਕਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਰੋਮ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਿਹਰੀ ਵੰਡ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਪੱਛਮੀ ਰੋਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਤਿਹਰੇ ਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਸਮਿਥ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰੇ ਉਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਛਮੀ ਰੋਮ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਅੰਤਿਮ ਤਿੰਨ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਜਿੰਨੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਉਹ ਵਿਪਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਰਬਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਕਰਮਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਾਜ ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਨਿਸਬਤਨ ਹਲਕੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਉਸ ਮੇਹ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਸਨ, ਉਸ ਪ੍ਰਲਯਕਾਰੀ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਢਹਿ ਪੈਣੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਤਿੰਨ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਬੱਦਲ ਨਾਲ ਆਛਾਦਿਤ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੇ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।”

“ਆਯਤ 13. ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦਾ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਇ, ਹਾਇ, ਹਾਇ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਉੱਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਫੁਕਣੀ ਹੈ।”

“ਇਹ ਦੂਤ ਸੱਤ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਤਿੰਨ ਨਰਸਿੰਗੇ ਹਾਏ ਦੇ ਨਰਸਿੰਗੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਗਲਾ, ਅਥਵਾ ਪੰਜਵਾਂ ਨਰਸਿੰਗਾ, ਪਹਿਲੀ ਹਾਏ ਹੈ; ਛੇਵਾਂ ਨਰਸਿੰਗਾ, ਦੂਜੀ ਹਾਏ; ਅਤੇ ਸੱਤਵਾਂ, ਜੋ ਸੱਤ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਹੈ, ਤੀਜੀ ਹਾਏ ਹੈ।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਹਾਇਆਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਜਾਰੀ ਰਹਾਂਗੇ।

“ਸਾਮਰਾਜੀ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਵਿਪੱਤੀਆਂ, ਉਸ ਦੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰੋਮ ਕੋਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਰਾਟ ਰਿਹਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਕੌਂਸਲ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੇਨੇਟ। ‘ਰਵੇਂਨਾ ਦੇ ਐਕਸਾਰਖਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਰੋਮ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।’ ਸੂਰਜ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ। ਸੀਜ਼ਰਾਂ ਦੀ ਵੈਸ਼-ਰੇਖਾ ਪੱਛਮ ਦੇ ਸਮਰਾਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਤਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਮ ਕੋਲ ਸਾਮਰਾਜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਸੀ। ਕੌਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਵੰਡਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾ ਗੋਥਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਵੈਂਡਲਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਮਰਾਜੀ ਨਗਰੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਰਾਟ, ਕੌਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨਾਂਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਕਸਰ ਰੋਮ ਦੇ ਸਮਰਾਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੌਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੋਰ ਯੁੱਗਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੂਰਜ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੇਵਲ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।”

“ਚੌਥੀ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤੀ-ਵਚਨ ਪੱਛਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ: ‘ਉਸ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਦਿਨ ਨਾ ਚਮਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਤ ਵੀ।’ ਨਾਗਾਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਰੋਮ ਰਾਵੇਂਨਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਟਲੀ ਪੂਰਬੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਜਿੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸੂਬਾ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੇਪ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਦੀਆਂ ਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਲੌਕਿਕ ਸੱਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੀਬਰ ਟੱਕਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ; ਅਤੇ, ਸਭ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਉੱਤੇ ਪੇਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ, ਜਸਟਿਨੀਅਨ ਨੇ ਪੇਪੀ ਸਰਵੇਚਤਾ ਦੇ ਉਨਤਿਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਹਾਇਕ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਚਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ। ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ

ਸਾਲ 800 ਵਿੱਚ, ਪੋਪ ਨੇ ਚਾਰਲੇਮੇਨ ਨੂੰ 'ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਸਮਰਾਟ' ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ।" —Keith. ਉਹ ਉਪਾਧੀ ਫਿਰ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਅੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਾਲਪਨਿਕਤਾ ਵੀ ਆਖਿਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ 6 ਅਗਸਤ, 1806 ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।" A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 54.